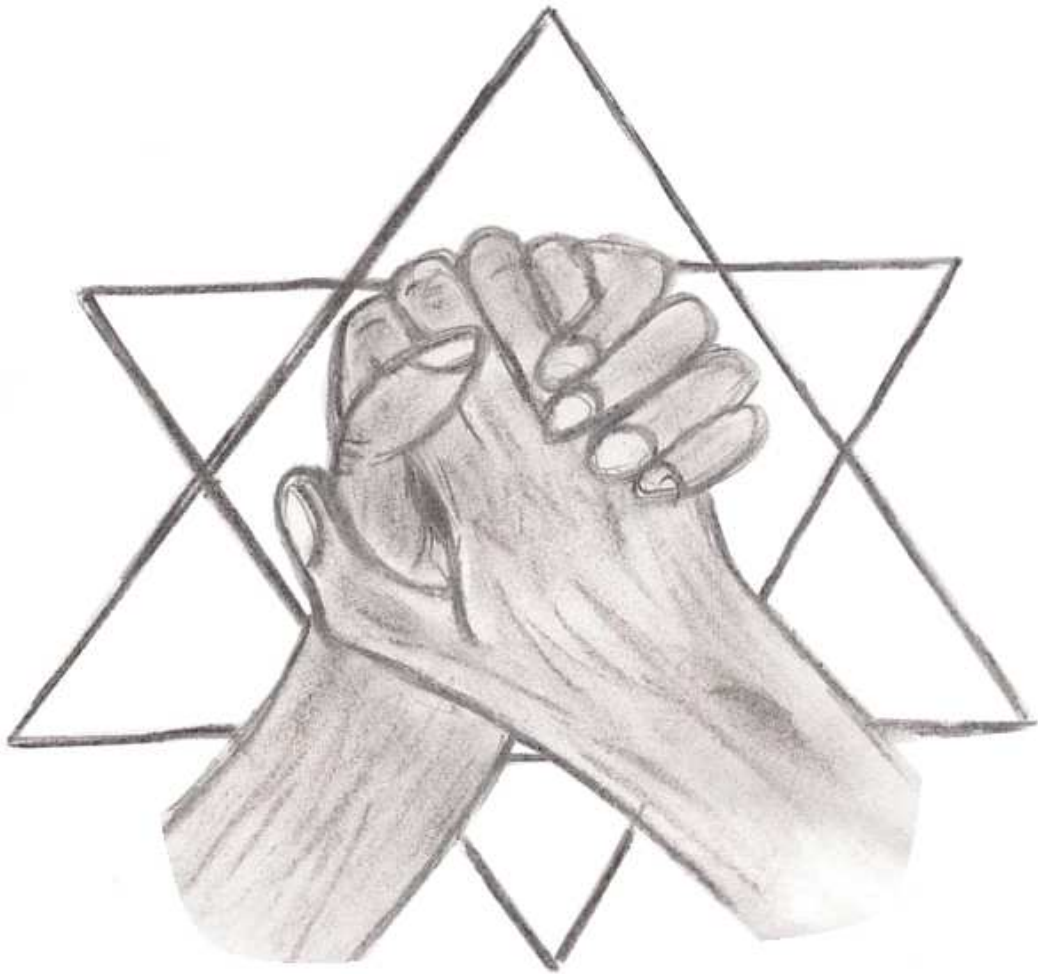

Jonge helden in de oorlog

Met de kennis van het verleden heb je zicht op de toekomst

Door: Ada Bruil

Rolverdeling:

Mina	- Een serieus, behulpzaam meisje
Moeder	-Bezorgd en erg verdrietig omdat haar man is opgepakt. Ze is erg beschermend voor haar dochters en vasthoudend.
Bep	-Zusje van Mina, gruwelijke hekel aan de oorlog en is niet bang. In haar hart is ze wel goed.
Sofie	-Vriendin van Bep. Zij ziet de problemen allemaal niet zo
Karl	-belangstellende jongen. Hij heeft een Nederlandse moeder en Duitse vader
David	-Joodse jongen, voorzichtig maar wel slim en een flirt
Catrijn	-Stoere, dappere vrouw.
Buurvrouw	- Erg nieuwsgierig, komt elk onmogelijk moment binnenstormen.
Joëlle	- Hedendaags meisje met een liefdesprobleem
Oma Mina	- Vertelt het verhaal over haar jeugd in de oorlog

Er is een woonkamer, met een grote kandelaar op tafel, een kelder en een park
Oma en kleindochter zitten in dit park en gaan tussen door gewoon even weg.
Als Mina in haar dagboek schrijft hoor je op de achtergrond een stem die verteld wat Mina schrijft.

Oma zit op een bankje, Joelle haar kleinkind komt bij haar met een probleem. Joelle is verliefd op een buitenlandse jongen, ze weet niet wat ze moet. Ze wil haar ouders wel vertrouwen, maar dat durft ze niet goed.
Oma verteld over haar verleden. Het wordt gespeeld met flashbacks.

Scene 1:

Oma zit op een bankje in het park. Joëlle komt bij haar zitten

- Joëlle: Ha Oma, mag ik even bij u zitten, wat een lekker weer is het toch vandaag, geniet u ook zo van het zonnetje?
- Oma: Dag Joëlle, het is heerlijk hier, ik kom zo graag hier even in het park.
- Joëlle: Hoe gaat het met u? Is die nare hoest een beetje over?
- Oma: Ja hoor dat gaat wel weer en hoe is het met jou?
- Joëlle: Het gaat wel goed met mij. *(kijkt een poosje voor zich uit en zucht een keer diep, Oma kijkt haar aan)*
- Oma: Wat is er meisje, wat zucht je toch.
- Joëlle: Ach er is niets.
- Oma: Kom op, je maakt je oude oma niets wijs. Gaat het op school niet goed?
- Joëlle: Op school gaat alles prima. *(kijkt starend voor zich uit en is stil, na een poosje weer een diepe zucht)*
- Oma: *(kijkt tijdens die stilte Joëlle aan)* Natuurlijk, er is niets, je kijkt altijd zo somber en zucht altijd als een olifant die de marathon heeft gelopen.
- Joëlle: Ach Oma tegenwoordig is de liefde zo moeilijk, vroeger was het allemaal zo simpel.
- Oma: Nou kind, vertel je oma dan maar eens wat er zo moeilijk is aan de liefde.
- Joëlle: Er zit een nieuwe jongen bij mij in de klas. Echt een stuk en zoooo lief, ik geloof dat ik erg verliefd ben.
- Oma: En.... Wat is het probleem dan? Het is toch fijn om verliefd te zijn.
- Joëlle: Hij is anders..... Niet van Nederlandse afkomst, een andere cultuur, ach dat snapt u toch niet..... En dan mijn ouders, die snappen er helemaal niets van...denk ik, ik durf het ze ook niet te vertellen. Krijg ik alleen maar gezeur *(zucht)* Vroeger was dat allemaal niet zo, je trouwde met een boer en dat was het dan.
- Oma: Ik denk dat het tijd wordt dat ik je **mijn** verhaal ga vertellen, het is allemaal echt gebeurd. Luister goed....

Scene 2:

Moeder zit aan tafel, Mina zit te breien, Bep zit te lezen

Moeder: Zo Mina, jij schiet al lekker op, die das wordt echt mooi, fijn dat we dat garen nog hebben gevonden.

Mina: Ik doe het graag en ik kan voelen dat hij lekker warm wordt.

Moeder: Ik moet zo naar de dokter voor mijn been, zou één van jullie met mij mee willen gaan?

Mina: Mag ik nog even door breien? Misschien wil Bep wel even mee. Bep?

Bep: Ach ja ik ga wel even mee, ben ik nog even weg van dit huis, af en toe vliegen de muren op mij af.

Moeder: Nou Bep ik vind het fijn dat je even mee gaat, zo alleen over straat is niet zo prettig.

Catrijn komt binnen

Catrijn: Dag allemaal!

Moeder: (*schrikt*) Oh eh dag Catrijn. Heb je nieuws? (*Catrijn schudt haar hoofd*) Ach het spijt me, kom eerst eens binnen. Ik wil je wel koffie aan bieden maar ik moet zo naar de dokter, Bep gaat met me mee. Mina, wil jij even voor iets te drinken zorgen?

Catrijn: Ik hoef niets, dank je. Ik moet zo toch weer gaan, ik kan niet lang blijven, ik kom alleen even kijken hoe het hier gaat.

Moeder: Nou ja het gaat wel, gelukkig is de wond aan mijn been bijna dicht. Het is alleen wel wat lastig, ik kan geen traplopen. Ik ben blij dat mijn slaapkamer beneden is, als ik moet traplopen is het alleen naar de kelder en ik heb gelukkig een paar flinke meisjes, zij lopen wel als het moet en zo vaak hoeven we niet naar de kelder. (*vraagt een beetje schuchter*) Maar Catrijn ... heb je nog iets gehoord?

Catrijn: Nee het spijt me, ik heb niets gehoord. Het is fijn dat het beter met je been gaat, Bep en Mina zijn jong en ze willen vast wel van alles voor je doen.

En hoe gaat het met jullie, kunnen jullie je een beetje redden.

Bep: Heb je nog wat meer leesvoer, ik heb dit boek al 3 keer gelezen, die stomme rotoorlog ook, er is geen fatsoenlijk boek meer te vinden.

Moeder: Foei Bep, er zijn belangrijkere dingen dan boeken lezen, ik wou dat je net als Mina ging breien, dat is heel nuttig, nu de winter voor de deur staat.

Bep: Pfff

Catrijn: Ik zal zien wat ik kan doen Bep. En hoe is het met jou Mina?

Mina: Ik mis vader heel erg, weet je echt niet waar hij is?

Catrijn: Het spijt me meisje, nee echt niet, als ik wat weet dan hoor je het meteen.

Moeder: Bep ga je mee? We moeten echt gaan.

Bep: Ja hoor, even mijn tas pakken.

Moeder en Bep vertrekken en Catrijn en Mina blijven achter.

Catrijn: Mina, hoe gaat nu echt met je moeder.

Mina: Ze houdt zich heel flink, het is niet alleen de wond die pijn doet ook mist ze vader heel erg, ze wil er niet over praten, af en toe hoor ik haar huilen in de slaapkamer. Maar als ik er over begin dan praat ze snel over iets anders.

Catrijn: Gelukkig zijn jullie er tijdens die inval nog goed af gekomen. Je moeder is zo enorm geschrokken, dat is begrijpelijk. Ze heeft gezegd dat ze geen onderduikers meer in huis wil hebben, dat is zo jammer!

Mina: Het is erg dat moeder in haar been is geschoten. *(even is het stil)* Gelukkig hebben de Duitsers de kelder niet ontdekt.

Catrijn schuift dicht naar Mina.

Catrijn: Mina luister even heel goed naar mij, je bent een heel flink meisje dat heb ik wel gezien toen ze je vader oppakten. Ik vind het heel moeilijk om hier mee te komen, ik weet dat je moeder hier erg op tegen is en ik vind het verschrikkelijk om iets buiten haar om te doen, maar we weten op dit moment geen andere oplossing.

Weet je nog dat je vertelde dat je wel wou helpen als je kon?

Mina: Ik weet dat ik dat zei en ik meende het. Ik vind het heel erg als ik iets achter de rug van moeder moet doen, maar ik wil heel graag helpen, echt, ook als het moeilijk wordt, ik wil wat doen voor al die mensen en vooral voor die arme joden.

Catrijn: Wat ik je nu ga vragen is niet gemakkelijk. Jullie hebben zo'n perfecte schuilplaats, niemand die er achter komt, je weet wat ik bedoel?

Mina: Je bedoelt de kelder?

Catrijn: Precies, maar niemand mag het weten. Denk je echt dat je het aan kunt?

Mina: Je weet dat ik het kan, ik hoop dat je dat vertrouwen hebt, vertel me maar wat ik moet doen!

Catrijn: Je hoeft niet veel te doen, ik heb een joodse jongen die wacht op een vals persoonsbewijs, zijn schuilplaats is op dit moment veel te gevaarlijk. Het gaat om een korte tijd. Ik wil hem heel graag onderbrengen bij jullie in de kelder. Wil jij voor hem zorgen, en dan bedoel ik eten brengen en zo. Verder zorg ik voor de papieren.

Mina: *(opgewonden)* Oh Catrijn, ik vind het geweldig dat ik eindelijk iets kan doen.

Catrijn: Je beseft dat het heel gevaarlijk is en dat echt niemand er van mag weten.

Mina: Je kent me, ik ben zo gesloten als een mossel

Catrijn: Als een oester bedoel je. Maar nu moet ik gaan, je hoort wel van me.

Catrijn vertrekt en Mina pakt haar dagboek en gaat er in schrijven. De voice-over gaat verder.

Stem: Lief dagboek. Eindelijk kan ik wat gaan doen. Ik ben het zo zat om maar af te wachten, ik wil gewoon wat betekenen voor de mensen.
(stilte)
Een joodse jongen, hoe oud zal hij zijn, hoe zal hij er uit zien? *(Mina staart nadenkend voor zich uit, het is even stil)*
Ik mis mijn vader, ik wou dat ik hem even kon vertellen wat ik ga doen. Zal hij trots op me zijn of zal hij me een beetje dom vinden. Ik hoop dat hij het goedkeurt wat ik doe. Moeder vindt het vast niet goed, zij is erg bang, ze mag het absoluut niet weten. Lastig hoor, ik heb niet zo vaak geheimen voor mijn moeder.

Buurvrouw erg nieuwsgierig komt binnen vallen.

Buurvrouw: Dag Mina, wat ben je aan het doen? Oh wat ben je daar aan het schrijven?

Mina: *(Slaat verschrikt haar dagboek dicht)* Eh dag buurvrouw, ik was eh even eh eh een brief aan het schrijven.

Buurvrouw: Mag ik hem lezen? zeker een brief aan je vader. Heb je nog iets van hem gehoord? *(Mina schudt haar hoofd)* Nou ja, maar afwachten dan. Ik wou even vragen hoe het met je moeder is. Is je moeder thuis, ik zie haar niet dus het zal wel niet, nou dan kom ik straks wel weer. Dag hoor!!!

Scene 3:

- Joëlle: Lekkere buurvrouw is dat, ik wist niet dat er toen ook al zulke buurvrouwen waren.
- Oma: Ik kan me herinneren dat ze soms erg vervelend kon zijn, maar ach ze had ook wel haar goede kanten.
- Joëlle: Wat was er gebeurd dan met je vader en je moeder?
- Oma: In het begin van de oorlog hadden we een onderduiker George, een Engelse piloot. Op een avond zaten we met z'n allen in de kamer, ook George. We waren aan het praten over van alles, opeens vloog de deur open en stond er een Duitse soldaat in de kamer. Vader sprong op en riep: George wegwezen hier. Buiten stonden nog 2 soldaten. In een mum van tijd waren ze allemaal binnen. Ondertussen had vader een kandelaar van tafel gepakt om de soldaten te lijf te gaan. Maar moeder hield vader tegen en op dat moment werd er geschoten, 1 kogel kwam in het been van moeder. Vader is meegenomen en we wisten niet waar hij naar toe werd gebracht. George kon nog weg komen, maar is uiteindelijk toch ook opgepakt. Later bleek dat deze soldaat alleen maar wat water wou drinken.
- Joëlle: Tjonge, als jullie dat maar geweten hadden. Toch kwam die joodse jongen bij jullie in huis. Hoe was dat, was het een leuke jongen? (*Oma kijkt voor zich uit*)...Oh Oma, werd je soms ook verliefd?
- Oma: In het begin nog niet luister maar verder.

Scene 4:

Mina zit aan tafel te breien, er wordt zacht geklopt.

Mina kijkt om zich heen en doet langzaam de deur open.

Mina: Kom maar binnen, moeder en Bep zijn er niet.

Catrijn: Mag ik je voorstellen, dit is David.

David: Dag ik ben David. Is alles veilig?

Mina: *(geeft hem een hand, David is onder de indruk en houdt haar hand wat langer vast)* Ik ben Mina, mag ik mijn hand misschien terug? Wil je wat drinken?

David: Oh eh het spijt me, natuurlijk. *(laat haar hand los staart Mina een paar minuten sprakeloos aan)* Graag, ik heb wel dorst.

Mina gaat naar de keuken om drinken te halen

Catrijn: Gaat het David?

David: Je had me niet verteld dat Mina zo'n mooie meid is.

Catrijn: David?

(Mina komt weer binnen met een paar glazen drinken)

Mina: Hoe gaat het met jou? We hebben een kelder waar je kunt verblijven, het zal niet zo makkelijk voor je worden, je zult uiterst stil moeten zijn, maar dat heeft Catrijn je ook al vast wel verteld. Ik zal zorgen voor het eten en drinken. Verder weet echt niemand van je schuilplaats af.

David: Het gaat nu heel goed met me en als jij voor me zorgt dan komt alles goed.

Catrijn: Volgens mij wordt het tijd dat we de kelder gaan bekijken.

Catrijn, Mina en David gaan naar de kelder

Buurvrouw: Oehoe Is er iemand??

Mina: *(komt als een speer weer terug naar de kamer)* Ja hoor, hier ben ik, Moeder is er niet, ze komt zo weer, is er iets wat ik kan doen?

Buurvrouw: Wat mankeert je toch, beetje vriendelijker kan ook wel. Ik kwam alleen even vragen hoe het hier gaat, een beetje belangstelling mag toch wel?

Mina: Het spijt me buurvrouw, fijn dat u belangstelling toont maar ik ben een beetje moe denk ik.

Buurvrouw: Je hebt ook een beetje een kleur, ben je ziek? Moet ik iets voor je doen?

Mina: Nee hoor het gaat wel, ik denk dat ik verkouden wordt *(pakt een zakdoek en snuit luidruchtig haar neus)*

Buurvrouw: Ik heb nog wel een ui liggen dat is heel goed tegen de verkoudheid.

Mina: Nee hoor dat is niet nodig ik was er juist één aan het halen uit de kelder.

Buurvrouw: Nou maar als ik iets voor je kan doen dan weet je het hè, je kunt beter een goede buurvrouw hebben dan een verre vriend. Maar ik kwam ook voor je moeder en ze is er niet dan kom ik nog wel eens een keer weer. Doe je een beetje rustig aan met je verkoudheid, voor je het weet heb je een longontsteking. Daaag Mina.

De buurvrouw vertrekt en Mina gaat weer naar de kelder.

In de kelder.

Mina: Dat ging nog maar net goed.

Catrijn: Wat denk je ervan David? Je zult hier een poosje moeten verblijven.

David: Ik heb niet zo heel veel keus hè. Maar het lukt vast wel, ik heb hele goede hulp

Catrijn: Ik ga nu snel, loop je even mee naar boven, je weet maar nooit!

In de kamer

Mina: Dat was net de buurvrouw, zij is een groot gevaar, heel nieuwsgierig, en komt op elk onmogelijk moment binnen vallen.

Catrijn: Ik weet het, we moeten heel voorzichtig zijn. Ik kom zo vaak ik kan, onder het mom dat ik bezorgd ben over je moeder.

Catrijn gaat weg en Mina gaat weer naar de kelder.

Mina: Je weet dat je niet boven mag komen, alleen als het helemaal veilig is, maar dat zal niet vaak zijn. Mijn moeder is vaak thuis, mijn zus is alleen maar bezig met haar boeken en met zichzelf. Ze heeft een vriendin die vaak hier over de vloer komt. Als ik alleen ben dan zal ik een deuntje zingen dan kun je naar boven en je benen even strekken. Als ik in de kelder kom klop ik dit op de deur (*klopt 3x zacht en 2 keer hard*). Als je dit klopje niet hoort dan is het iemand anders en verstop je je daar in die kast.

David: Geloof me ik ben heel voorzichtig. Ik vertrouw helemaal op jou.

Mina: Heb je nog iets nodig? Ik zal zorgen voor wat te drinken en eten. Als je geluiden boven hoort, dan zijn er anderen thuis, wees dan heel stil.

David: Is goed. Hebben jullie misschien pen en papier, ik hou van schrijven. Daar word ik rustig van en dat doodt de tijd een beetje.

Mina: Ik zal kijken wat ik kan doen.

David: Fijn, ik ben zo blij met deze schuilplaats, ik zal mijn uiterste best doen om het je niet moeilijk te maken.

Mina: Met elkaars hulp moeten het wel lukken, ik moet nu weer naar boven.

Mina gaat weer naar de kamer, ze gaat breien, David blijft achter in de kelder, Sofie komt binnen.

Sofie: Dag Mina, is Bep thuis? Ik moet haar iets belangrijks vertellen

Mina: Bep is even met moeder naar de dokter. Ze komt zo weer thuis, oh wacht, ik hoor ze al. Ga maar zitten

Scene 5

Moeder en Bep en komen thuis.

- Mina: Dag Moeder, hoe ging het deze keer bij de dokter.
Moeder: De dokter was heel tevreden, de ontsteking is weg. Alleen moet ik nog wel heel voorzichtig doen, zou jij even brood willen halen, ik heb nog een bon.
Mina: Dat is goed. De buurvrouw is ook nog geweest, zij komt nog wel weer een keer terug. *(haalt haar jas pakt de bon en gaat weg).*

Moeder gaat breien. Bep en Sofie zitten aan tafel

- Bep: Dag Sofie, wat gezellig dat je even langs komt. Wil je wat drinken?
Sofie: Nee dank je, ik moet je iets vertellen...
Bep: Je maakt me nieuwsgierig...
Sofie: Kun je een geheimpje bewaren?
Bep: Dat weet je toch, ik ben je beste vriendin.
Sofie: Ik geloof dat ik verliefd ben.
Bep: Geweldig op wie?
Sofie: Ken je Karl?
Bep: Maar dat is toch die Duitse jongen?
Moeder: *(schrikt)* Dat is toch zeker niet waar? Een Duitser!!! Oh Sofie kijk toch uit wat je doet.
Sofie: Ach mevrouw, het is echt een lieve jongen, hij is anders dan andere jongens. Op dit moment heeft hij verlof. Zijn vader is een Duitser maar zijn moeder is Nederlands.
Moeder: *(paniekerig)* Het lijken allemaal hele lieve jongens. Een wolf in schaapskleren, dat is het. Het is verschrikkelijk, je mag echt niet met hem omgaan, weten je ouders dat wel, vast niet, anders zouden ze dat ook vast verbieden.
Bep: Moeder doe toch niet zo dramatisch. U hebt ons altijd geleerd dat we iedereen moeten respecteren.
Moeder: Dat is ook zo, maar dit is heel wat anders. Ik denk dat jullie niet begrijpen wat er allemaal gebeurt, je weet toch wel wat er met je vader is gebeurt, of ben je dat vergeten. *(moeder begint te huilen)* verbreek toch alsjeblieft het contact met die jongen, ik maak me zo'n zorgen.
Bep: Dat hoeft niet, we redden ons wel, we weten echt wel wat we doen. En moeder ik ben echt niet vergeten van vader, maar we kunnen toch moeilijk iedereen over één kam scheren.
Moeder: Ik ga naar de keuken. *(gaat af)*
Bep: Vertel Sofie, hoe ziet hij er uit? Is hij knap? Wanneer kan ik hem zien?
Sofie: Ik zie hem vanavond net voor spertijd, ga je met me mee? Ik zie hem in het park.
Bep: Maar is dat niet heel erg gevaarlijk? Ik vind het wel heel erg eng.
Sofie: Het is toch spannend, niemand hoeft het toch te weten? We doen heel voorzichtig. Het breekt een beetje de sleur.

Bep: Goed ik ga mee, maar dat mag moeder niet weten, anders krijg ik vast problemen. Ik wou dat die oorlog eens afgelopen was.

Sofie: *(staat op en pakt haar jas)* Ik zie je straks.

Scene 6

- Joëlle: Hoe konden ze dat nou doen? Zo vlak voor spertijd, dat is toch heel gevaarlijk?
- Oma: Dat weten we nu allemaal. Het staat allemaal in de boeken, de één is goed en de ander is fout. Helaas was dat toen voor iedereen erg onduidelijk.
- Joëlle: Maar iedereen wist toch wel dat de Duitsers gevaarlijk waren
- Oma: Duitsers waren ook gewone mensen en veel jonge soldaten moesten wel vechten, terwijl ze misschien ook de oorlog heel erg naar vonden. Veel jonge jongens hadden geen keus.
- Joëlle: Toch vind ik het wel een beetje dom.
- Oma: Net zo dom als jij?? Jij wordt toch ook verliefd op een jongen die een andere cultuur heeft?
- Joëlle: Ja maar er is nu geen oorlog, dat is heel wat anders.
- Oma: Is dat wel zo, ik denk dat er nu soms een hele andere oorlog wordt gevoerd. Wat denk je van alle straatterreur en discriminatie, het is nu ook lang niet veilig op straat.
- Joëlle: Dat is ook wel zo maar vertel verder ik ben heel benieuwd hoe dit afloopt.

Scene 7

Bep zit aan tafel en Sofie komt binnen

Bep: Dag Sofie, ben je er al?
Sofie: Ja, kom ga je mee? Karl wacht op ons.
Bep: Ik weet het niet hoor, is hij echt te vertrouwen?
Sofie: Natuurlijk, ik ga toch niet om met mensen die niet te vertrouwen zijn.
Bep: Nou voorruit dan, het is ook wel spannend (*Roept naar de keuken*)
Moeder!!! Ik ga even met Sofie een blokje om, ik ben zo weer thuis.
Moeder: (*roept vanuit de keuken*) Je gaat toch niet naar die Duitser? Ik verbied het je hoor!!!
Bep: Ik ga alleen een blokje om.
Moeder: Denk je aan de spertijd. Wees alsjeblieft op tijd thuis.
Bep: Jaaahaaa..... Ik ben toch altijd op tijd?
Sofie: (*ongeduldig*) Schiet nou een beetje op, de tijd is zo voorbij.

Bep en Sofie gaan naar het park iets verderop, Karl staat daar al te wachten.

Karl: Dag schone jonkvrouwen. Wat een verrassing. (*steekt de hand uit naar Bep*) Ik ben Karl, en wie ben jij?
Sofie: Dit is Bep, je weet wel, ik heb je toch over mijn vriendin verteld?
Karl: Oh ja dat is waar ook, ik heb veel over je gehoord.
Bep: Toch geen verkeerde dingen?
Karl: Nee hoor, niets dan goeds. (*kijkt Bep bedachtzaam aan*) Heb ik dat nou goed gehoord, is je moeder in haar been geschoten?
Sofie: (*kijkt Bep een ogenblik schuldig aan*) Dat mocht ik toch wel vertellen of had je dat liever niet.
Bep: (*neemt Sofie even apart*) Wat heb je nu gedaan, je weet toch dat mijn moeder niet wil dat iedereen dat weet.
Sofie: Kom op nou Bep, hij is echt te vertrouwen. Niet iedereen is slecht, vertel maar gewoon, we zijn toch vrienden.
Bep: (*twijfelt heel even*) Ach toe dan maar. Ja Karl, mijn moeder is in haar been geschoten. We hadden een poos terug een onderduiker in huis maar die is verraden en mijn vader is bij de huisoverval opgepakt, de onderduiker is ook opgepakt en terwijl mijn moeder mijn vader tegen hield werd ze in haar been geschoten.
Karl: (*fluit een keer*) Zo dat is niet mis. Vervelend voor jullie allemaal. Is die onderduiker weg gekomen? En je vader weet je waar hij is? Komt het weer goed met het been van je moeder.
Bep: Ja, dat knapt wel weer aardig op. Ik ben wel blij dat ze geen onderduikers meer wil. Zo'n onderduiker is echt geen pretje! Je bent nooit alleen, je moet altijd rekening houden met iemand die je eigenlijk helemaal niet kent en je moet altijd oppassen. Waar mijn vader is weet niemand, ik hoop dat hij zo snel mogelijk terug komt of dat we horen waar hij is.
Karl: Ik hoop dat die oorlog een keer is afgelopen.

Sofie: Hoe komt het eigenlijk dat jij niet hoeft te vechten?
Karl: Ik heb bijzonder verlof, dat weet je toch.
Sofie: Waarom eigenlijk, dat heb je me niet verteld.
Karl: Mijn vader is SS Commandant, hij heeft de macht om bijzonder verlof te regelen voor mij.
Bep: Ja, ja. Handig zo'n vader.....Ik zal jullie even alleen laten. De spertijd gaat zo in en mijn moeder maakt zich al zo snel zorgen. Kunnen jullie nog even alleen zijn (*knipoogt naar Sofie*) Daag.

Bep loopt naar huis en komt de buurvrouw tegen.

Buurvrouw: Zo Bep, waar kom jij zo laat vandaan. Met wie was je daar in het park. Ik heb je wel gezien hoor! Ik ken die jongen wel, je weet toch dat die jongen niet deugt? Zijn vader is commandant, ik ken dat soort wel.
Bep: Het is een hele aardige jongen.
Buurvrouw: Dat lijkt alleen maar zo, kijk maar goed uit, of zal ik je moeder dat maar eens vertellen.
Bep: Mijn moeder weet er van.
Buurvrouw: Ja dat zal wel, en die Sofie, daar zou ik ook maar een beetje voor oppassen, dat meisje doet ook dingen die ze eigenlijk niet zou moeten doen.
Bep: Sofie is mijn vriendin..... Maar ach buurvrouw het is koud buiten. Ik zou maar snel naar binnen gaan als ik u was, u zou nog ziek worden.
Buurvrouw: (*beetje binnensmonds terwijl ze wegloopt*) Snotneus, die jeugd van tegenwoordig, erg brutaal.

Bep gaat naar binnen, Mina zit te breien.

Mina: Dag Bep. Wat heb je gedaan, waar ben je geweest?
Bep: (*snuuwig, want ze voelt zich toch niet zo op haar gemak*) Wat zijn we weer nieuwsgierig!! En jij dan wat heb jij gedaan? Vast niet zo veel bijzonders, jij bent altijd zoo braaf.
Mina: Je doet toch geen domme dingen, je bent zo anders de laatste tijd. Ik wil alleen niet dat je in de problemen komt. Doe je alsjeblieft een beetje voorzichtig, ook met wie je omgaat, je moet niet iedereen vertrouwen. Moeder vertelde me dat Sofie een Duits vriendje heeft, dat is gevaarlijk dat weet je toch wel.
Bep: (*sarcastisch*) Oh wat zijn we weer bezorgd, we hoeven toch niet zo op te passen, het zou anders zijn als we onderduikers hebben maar we hebben toch niets te verbergen.
Mina: Nou..... toch moet je voorzichtig zijn.
Bep: Is moeder nog in de keuken?
Mina: Ze is al naar bed. Ze had weer last van haar been.
Bep; Ik ga ook. Welterusten
Mina: Welterusten. (*Mina pakt haar dagboek*)
Stem: Lief dagboek, het valt niet mee, ik wou dat ik haar kon vertrouwen dan zou ze wel voorzichtiger zijn. Oh ze kan toch zo roekeloos zijn. Moeder

is ook al zo zenuwachtig, ze maakt zich ernstige zorgen over Bep. Soms voel ik me zo eenzaam met mijn geheim. Gelukkig kan ik met David goed praten. Ik hoop dat ik Catrijn snel zie. Ze heeft me beloofd dat ze voor pen en wat papier zou zorgen. Die arme David zit daar maar in die bedompte kelder, zou hij al slapen?Waar zou hij allemaal aan denken? zou hij bang zijn?..... Wat zou hij allemaal willen schrijven? Misschien wel gedichten... voor mij, ach nee, natuurlijk niet. Nou ja daar heb ik ook niets mee te maken. Ik denk dat ik nu ook maar ga slapen.

Scene 8:

- Joëlle: Waarom vertelde Bep dat toch allemaal aan die Karl. Ik snap er helemaal niets van. En dan die buurvrouw!!! David was helemaal niet veilig daar bij jullie, wist Catrijn eigenlijk wel van die gevaarlijke Karl?
- Oma: Catrijn wist toen nog niet dat Bep met Sofie en Karl om ging, dat was misschien op dat moment maar goed ook. Maar weet je, Joëlle je kunt je heel erg vergissen in mensen. Je wist soms niet wie je nu wel of juist niet moest vertrouwen, maar is dat nu heel veel anders? Soms is het toch best moeilijk om mensen te vertrouwen. Kijk nu eens naar je ouders, ze hebben echt het beste met je voor, dat weet je en toch durf je het je moeder niet te vertellen.
- Joëlle: Ja dat is ook wel zo. David vroeg om een pen en papier was dat er toen wel?
En hoe kreeg je het voor elkaar om zo stiekem naar de kelder te gaan om er eten te brengen? Hadden jullie zelf wel genoeg te eten?
- Oma: Dat was ook niet zo makkelijk, maar het is wel gelukt, we hadden hele duidelijke afspraken. Catrijn had voor wat papier en een pen gezorgd, daar was David heel blij mee. Ik zal verder vertellen ik hoop dat ik al je vragen kan beantwoorden, het is allemaal zo ontzettend lang geleden.

Scene 9:

Mina zit aan tafel breit ze sluit de deur omdat Moeder weg gaat, ze loopt naar de kast en pakt een stuk brood en verbergt het in haar schort, dan zingt ze een deuntje.

David: *(komt voorzichtig te voorschijn)* is de kust veilig?

Mina: Ja hoor kom maar even hier, hier heb je iets meer ruimte, maar niet te lang hoor, je weet maar nooit.

Heb je al wat geschreven? Je zult wel blij zijn, ik vind het ook fijn om te schrijven.

David: Wat schrijf je dan zoal? Of is dat geheim? *(grijnst wat naar Mina)*

Mina: Nou ja, wat denk je zelf, natuurlijk is dat geheim. Ik schrijf in een soort dagboek, maar dat weet niemand, en dat wil ik ook graag zo houden *(beetje kattig)*

David: Het spijt me!! Ik wist niet dat je kwaad werd.

Mina: Ik ben ook niet kwaad. Het is alleen allemaal zo moeilijk.

David: Breng ik je in de problemen? Dat wil ik niet hoor. Zal ik met Catrijn...

Op dat moment klinkt er gerommel en meteen komt de buurvrouw binnen, David kan nog net op tijd weg komen

Buurvrouw: Zo Mina, met wie was je aan het praten?

Mina: Met niemand, ik was niet aan het praten.

Buurvrouw: Ik hoorde je toch duidelijk praten. Zeg eens eerlijk... hebben jullie soms een gast? Ik zag je laatst ook al zo gehaast uit de kelder komen en nu dat gepraat en je ziet er ook een beetje geschrokken uit. *(gaat iets dichter naar Mina toe)*

Mina: Eh... *(aarzelend)* Natuurlijk niet, er is hier niemand, ik schrok gewoon van u, u kwam zo onverwachts binnen, even dacht ik weer aan de overval! En gasten, wat voor gasten bedoelt u toch, u denkt toch niet dat we mensen verbergen!!! U weet toch dat moeder dat helemaal niet zou willen.

Buurvrouw: Ik weet toch heel zeker dat ik je hoorde praten.

Mina: Dat kan wel zo zijn maar.....

Buurvrouw: Ja toe maar vertel.....

Mina: Ik wil het eigenlijk niet vertellen, het is nogal.....

Buurvrouw: Soms is het beter iemand te vertrouwen, dan kun je je hart luchten.

Mina: Oh buurvrouw niemand mag het weten, kunt u een groot geheim bewaren?

Buurvrouw: Ja natuurlijk lief meisje, vertel het mij maar, ik kan zwijgen dat weet je toch wel...

Mina: Nee ik kan het beter niet vertellen, ik schaam me een beetje.

Buurvrouw: Je hoeft je nergens voor te schamen.

Mina: *(komt heel dicht bij Buurvrouw staan)* Nou goed dan ik zal het vertellen, maar echt aan niemand vertellen hoor... Ik praat soms in mezelf...

Buurvrouw: Ach snotneus... Ik ga weer hoor! Ik zal hier de boel wel een beetje in de gaten houden.

Mina: (moet ondanks de schrik even grinniken) Die
buurvrouw...onverbeterlijk. (loopt naar de kelder en controleert of ze het
brood in haar zak heeft, ze pakt een kan en vult die met water)
David: Dat was op het nippertje, heeft ze iets gemerkt?
Mina: Ze heeft me horen praten, maar ik heb gezegd dat ik in mezelf praat,
maar dat mag ze aan niemand vertellen.
David: Doet ze dat dan ook niet!
Mina: Ach sufferd... Al zou ze dat vertellen, dat maakt toch niets uit? Nee
hoor ze heeft niets in de gaten.

*even is het stil, een beetje ongemakkelijke stilte, Mina kucht een keer dan
tegelijkertijd*

Mina: Ik heb nog...
David: Hoe is het...

Einde zichtversie...